

а далі й нічогосінько. Та й Назар таки нерав спасибі скаже. (*З бічних дверей виходить Галя.*)

Стеха. А що? як прибрано? . . . Тим бо й ба!

Галя. Що се ти, Стехо, робиш? Хиба у нас сьогодні гості, чи що?

Стеха. Та ще й які гості, як-би ви знали!

Галя. Які-ж там гості й відкіля?

Стеха. Угадайте!

Галя. Чи не з Чигирина? . . . Так?

Стеха. Із Чигирина, та хто такий?

Галя. Які-небудь старшини?

Стеха. То-то бо й є, що не старшини, і . . .

Галя. Так хто-ж такий? Може . . . та ні! сьогодні не такий день. А мені батюшка учора і говорив щось таке.

Стеха. Говорив, та не договорив. А я знаю, — тільки не скажу.

Галя (*обіймає Стеху*). Стехо, голубочко, ластівко моя! скажи, не муч мене!

Стеха. А що дасте? скажу . . .

Галя. Ще сережки, або перстін, або що хочеш, подарую, тільки скажи!

Стеха. Нічого не треба; дайте тільки свій байбарак надіти сьогодні на вечорниці.

Галя. Добре, надівай, та так, щоб батюшка часом не побачив.

Стеха. Отсе ще! хиба-ж я справді дурна? Слухайте-ж! (*Півголосом.*) Сьогодні придуть старости.

Галя. (*дуже зрадована*). Від Назара! від Назара!

Стеха. Та там вже побачите, від кого.

Галя. Хиба-ж не від Назара? Стехо! Що-ж? отсе мене і справді лякаєш.

Стеха. Я вас не лякаю, я тільки так кажу.

Галя. Ні, ти щось знаєш, та не хочеш сказати.

Стеха (*лукаво*). Я нічого не знаю. Де мені, кляшниці, відати про панські діла!

Галя. Т  
плачу, і бат

Стеха. І

Галя. Ш

дам байбара

Стеха. С

Галя. Н

Стеха. Т

Молочая, на

Галя. Ц

то я вараз і

його козак

що про нали

Стеха. А

Галя. Зв

Назар, мій ч

про Наливай

та про турец

так що слух

би в його ка

Стеха. І

може, і обри

Галя. О,

все дивилась

ти любила к

сокий, що . .

що тоді? Як

співав й тан